

Sygn. akt II AKz 346/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Bogumiła Metecka-Draus
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Brocka

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Norberta Zawadzkiego

po rozpoznaniu w sprawie **P. S.**

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 26 sierpnia 2015 roku, sygn. akt II K 126/15

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

1. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;
2. przyznać od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. R. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu złotych sześćdziesięciu groszy) – w tym podatek VAT - tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu przez obrońcę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Skazany P. S. pismem z dnia 6 sierpnia 2015 r. złożył wniosek o wydanie nowego wyroku łącznego w sprawie II K 25/15 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp., w której w dniu 16.04.2015 r. wydano już wyrok łączny. Skazany wskazał, że przy wydawaniu tego wyroku łącznego nie były wzięte pod uwagę przepisy nowej ustawy z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw i nie wzięto pod uwagę treści art. 19 ust. 2 tejże ustawy, a także zmienionych tą ustawą przepisów kodeksu karnego dotyczących kary łącznej.

Postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2015 r., Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlk. umorzył postępowanie odnośnie wniosku skazanego. Uzasadniając powyższe wskazał, iż przy wydawaniu wyroku łącznego w dniu 16.04.2015r. w sprawie II K 25/15 nowe przepisy, na które wskazał skazany, jeszcze nie obowiązywały, przepisy te bowiem obowiązują od dnia 1 lipca 2015r. Równocześnie art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 20.02.2015r. nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie, gdyż sytuacja wskazana w tym artykule nie zachodzi, co sąd zbadał. Dalej podał, iż zastosowanie ma natomiast art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015 r., który jest przepisem intertemporalnym i wskazuje, kiedy stosujemy nowe przepisy rozdziału IX kodeksu karnego, a kiedy stare. Zgodnie z tym przepisem nowych przepisów kodeksu karnego z rozdziału IX nie stosuje się do kar

prawomocnie orzeczonych przed dniem 01.07.2015 r., chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po 01.07.2015r. Wobec skazanego nie było żadnego prawomocnego skazania po dniu 01.07.2015r. Wszystkie skazania nastąpiły przed dniem 01.07.2015 r., zatem

w sytuacji skazanego zastosowanie mają stare przepisy rozdziału IX kodeksu karnego (zatytułowanego „Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych”). Dlatego też w takiej sytuacji zgodnie z art. 17 par. 1 pkt 7 kpk w zw. z art. 572 kpk postępowanie należało umorzyć wobec zachodzącej ujemnej przesłanki procesowej, gdyż postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone a brak było warunków do wydania nowego wyroku łącznego, co też sąd uczynił.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył skazany, wskazując, iż w dniu 16 kwietnia 2015 r., został wydany wyrok łączny, który obejmował czyny z wyroku Sądu Okręgowego w sprawie II K 109/13 oraz SR w Świebodzinie w sprawie II K 759/13. Dalej podał, iż wyrok II K 109/13 choć został wydany 6 kwietnia 2014r. to uprawomocnił się w dniu 18 września 2014 r. zatem wyrok SR o sygn. akt VII 890/14 który to dot. czynu popełnionego w dniu 4 września 2014 r. powinien być z nim połączony.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż słusznym jest stanowisko Sądu meriti, iż w przypadku skazanego zastosowanie mają stare przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. W przypadku skazanego nie było bowiem żadnego nowego skazania po dniu 1 lipca 2015 r., które to rodziłyby konieczność zastosowania nowych przepisów. W tej więc sytuacji prawidłowo Sąd I instancji uznał, iż w sprawie wystąpiła negatywna przesłanka procesowa, a to powaga rzeczy osądzonej. Zgodnie bowiem z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone. Przesłanka ta ma zastosowanie także w przypadku postępowania o wydanie wyroku łącznego, gdy przedmiotem wcześniejszej oceny sądu orzekającego w kwestii wydania wyroku łącznego były skazania objęte wszystkimi tymi samymi wyrokami, które mają być przedmiotem obecnego postępowania. Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach wskazał, że aby mówić o powadze rzeczy osądzonej w sprawie o wydanie wyroku łącznego, sprawa musi dotyczyć nie tylko tej samej osoby, ale również dokładnie tych samych wyroków jednostkowych obejmujących te same czyny (zob. wyrok SN z dnia 3 października 2005 r., sygn. V KK 151/05, Prok. i Pr. 2006/2/8). Z taką zaś sytuacją mamy niewątpliwie do czynienia w rozważanej sprawie. Skoro przedmiotem oceny zakończonej prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K 25/15 były wszystkie tożsame skazania (wyroki) i od tego czasu nie ujawniło się jakiegokolwiek nowe skazanie, które miałyby wpływ na kwestię łączenia orzeczonych wobec skazanego wcześniejszym wyrokiem kar jednostkowych, to zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że w przedmiotowej sprawie zaistniała powaga rzeczy osądzonej, a tym samym wystąpiła negatywna przesłanka określona w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. wykluczająca ponowne procedowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Jednocześnie odnosząc się do wniosku skazanego i wyrażonego w nim stanowiska, to skarżący jest w błędzie. Zgodnie z art. 85 k.k. karę łączną, sąd orzeka, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Zbieg realny zachodzi wówczas, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego przestępstwa. Oceny zbiegu realnego dokonuje się z perspektywy postępowania sprawcy - czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi). Tylko te ostatnie tworzą zbieg realny, pozwalający na orzeczenie kary łącznej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.07.2008r., sygn. akt: III KK 82/08, opubl. w Prok.i Pr.-wkł. z 2008/12/5, Lex nr 424889). W przypadku skazanego czyn osądzony

wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 grudnia 2014 r., został popełniony bezsprzecznie po dacie wydania wyroku Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 19 grudnia 2013 r., II KK 759/13, który to wyznaczał drugi zbieg realny przestępstw podlegających łączeniu w przypadku skazanego, zatem brak było podstaw do jego połączenia, co już wskazał sąd rozstrzygając w sprawie

II K 25/15. Bez znaczenia jest tu natomiast podnoszona okoliczność, iż wyrok

w sprawie II K 109/13 uprawomocnił się w dniu 18 września 2014 r., a więc po popełnieniu czynu z wyroku w sprawie II K 759/13. Liczy się data popełnienia czynu, a nie data uprawomocnienia wyroku.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

O kosztach obrony udzielonej z urzędu w przedmiotowym postępowaniu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie § 14 pkt 5 rozporządzenia z dnia 28 września

2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.

U 02.163.1348 z późn. zm.)